

Črna pika.

Kakó je vse lepó! Priroda krasna
Vse krog in krog razvila je bogato
Zaklade svoje, in nebésa jasna
Čez njé z usmévom sipljejo luč zlato.

A glej mi béle, gledaj mi nevolje!
Gorá če občudujem kras i diko,
Če senčne gaje in če bujno polje,
Nakrát zazrem pred okom črno piko!

Kakó je lep in mil moj dol zeleni
S košatim drevjem, z reko mu veliko!
A kaj ves kras njegov pomaga meni?
Ko gledam vanj, zagledám črno piko.

In nebo gledam, zemljo čudapolno,
V blestečem krasu sliko zrem za sliko.
A kaj, a kaj! okó megleno, bolno
Povsod mi vidi ono črno piko!

Ne more motno ti oko vzivati
Krasot, ki kaže lepa jih narava;
Kakó radosti naj udá se zlati,
Če jasna duša ni, in ni ti zdrava?

Zamejski.

Mladostne sanje.

Spisala Vanda.

(Dalje.)

1. junija 18—

On me ljubi! Kdo je srečnejši od mene? Ah, Davorin, kako te obožujem! Doletela me je največa sreča. Čiganka je vse pogodila. Kdo bi si bil mislil?

Včeraj je prišel k meni in sicer baš takrat, ko sem bila sama doma. Dolgo me je molče opazoval, potem stopil k meni in razodel svojo ljubav; objel me je in pritisnil na svoje prsi — in — — — ah — — — blaženi trenutek — — — pritisnil je vroč poljub na moji ustnici. Prvi in zadnji?

23. julija 18—

Dolgo je že odkar se ljubiva in nihče ne ve za to kakor midva in moj dnevnik. Zdi se mi, da se od dne do dne imava rajša; jaz živim le za njega. Materi noče, da še povem.

Mesec september 18—

Že mesec dnij, odkar ga ni bilo pri nas. Včeraj zjutraj grede na sprehod, sem ga srečala; šel je mimo mene, ne da bi me pozdravil, obrnil je celó glavo v stran. A zakaj? Kdo ve! Kaj ima z menoj? Koga naj povprašam? Sinoči sem zvedela, da je koketiral z neko bogato gospodično. — Ona je tedaj vzrok, da je mene pozabil; radi nje se me tedaj izogiblje?

In danes popoldne? Oh, še vedno mi je v spominu oni trenutek, one rezke besede, katere je porabljal v svojem pogovoru. Kako me je zbadal! Ko bi bila ve-

dela, da se pripeti kaj takega, gotovo bi ne odšla k Jurovičevi. Niti pol ure za mano došel je on in spravil s svojim prihodom sebe in mene v zadrego. Na njega navidezno prijazen pozdrav odzdravila sem tudi jaz s prijaznim poklonom. A v tem, ko mi je srce krvavelo, sem se smejala v njegovi navzočnosti, da bi se le ne izdala prijateljici njegovi. Za nekaj časa se je ona odstranila. Z njenim odhodom utihnile sva tudi midva, on je čakal najbrže, da začnem jaz, a jaz istotako. Naposled me s sarkastičnim smehljanjem vpraša se li zabavam z gospodom Liparjem. Jaz sem kar ostrmela. Ime mi ni bilo neznazno. Videla sem je že nekje napisano in sicer v onih pismih, katere sem dobivala o božičnih praznikih. A kako ve on vse to, saj nisem o tem omenila nikomur nego svoje prijateljici, s katero ni še niti znan. Kdo mu je tedaj povedal?

Ko bi le znal vsaj resnico, pa da se jaz z njim zabavam, saj ga poznam le malo in odkar mi je jel pisati, kar obračam glavo, ako ga srečam. Molče sem ga gledala, beseda mi je zastala na jeziku, kakor da ne smem ugovarjati njemu, katerega ljubim. „Spravil sem vas v zadrego, kaj ne gospica, ker gotovo niste slutili, da bi jaz kaj takega vedel. Ni še tako skrito, da bi ne bilo očito, vse se zve, draga moja gospica“, rekel je ironično.

„To vse je laž, vse le laž, Davorin, — g. Krasan. Kdo je dotična oseba, ki vam je napolnila glavo?“

„Dotična oseba je značajna, ker se ne igra z dvema srečema ob enem, — ker ne vodi za nos dveh možkih, kakor ste vi. Ona oseba ne laže, ker vas je videla večkrat z lastnimi očmi!“

Ah Davorin! Ne veruj — — — ne verujte tega g. Krasan*, ugovarjala sem jaz.

„In ko bi bilo samo to“, odgovoril je ironično, „a drugo je še zlobneje, kdo bi si bil mislil, da me tako opravljate pri svojih prijateljicah — — to je jako grdo od Vas!“

„Gospod Krasan! — — Molčite! — Preveč! — — — Sramujte se, da verjamete slabim jezikom, a meni ne!“ rekla sem srdito.

„Seveda! Nedorozni ste v tem! Ha — ha! — Uboga revica, prav smilite se mi! Jaz mislim, kar hočem in verujem, ker vem, da oseba, ki mi je pravila vse to, nima vzroka, da bi ne govorila resnice. Za nos ste me vodili dovolj časa, več me ne bodete; čudim se temu, da ste se upali govoriti z menoj, med tem ko sem vam tako antipatičen; med tem ko trosite okrog, da sem jako surov, razuzdan in neotesan. Tako menenje ste imeli o meni pa ste mi hlinili ljubav — grda neznajnost!“

Hotela sem še nekaj izustiti, ali vrata so se ravno kar odprla in spremeniti sem morala srditi obraz v smejajočega, veselega, kajti prijateljica je vstopila.

Kaj sem trpela oni hip ne morem popisati, a kljubu temu sem se smejala in govorila jako šaljivo, akoravno sem v srci čutila grozno bolešč. Uboga jaz! Še pol ure je ostal tam, potem pa se od obeh prijazno poslovil in odšel. Prijateljica mi je povedala, da še nocoj odpotuje domov. Morda se niti več ne vrne. Sklenila sem, da ga